

Како каже проф. Јован Ђорђевић, Русо (и француска револуција) је заслужан у томе што је демократизовао сувереност преносећи је на народ да би касније буржоазија ту сувереност предала нацији. Русоова теорија народне суверености је имала велики политички и идеолошки утицај у своје време; припремила је духове за револуцију и била духовно упориште пре свега француске револуције и њених вођа који су се највише ослањали и угледали на њу. Иако политички веома привлачна и популарна, она је по нашем Слободану Јовановићу нетачна јер се може примити само као политички, али не и као правни принцип. Дакле, народ би могао да буде суверен само у политичком, али не и у државно-правном смислу. То је зато што само држава има правну личност а не и народ који је неорганизована маса и неспособан за јединство воље у правном смислу. Иако нема правну личност, народу се не може порећи да има одређене тежње о којима и државна власт и њени органи морају да воде рачуна када утврђују државну политику и доносе најважније законе и друге одлуке. То би значило да је народ за државу важан у том смислу да она мора да уважава његове интересе и да их формулише као своје најважније циљеве. Сувереност народа је творевина револуције и та Русоова идеја само у одређеној историјској ситуацији показује да је народна воља суверена. Народ по Слободану Јовановићу нема правну личност нити своју заједничку вољу, односно само изузетно има ту заједничку вољу, која је тада и јединствена и то углавном када му прети опасност од спољашњег непријатеља. Поред изложених теорија о суверености и њиховом носиоцу, постоје још неке новије, такође интересантне теорије које је корисно поменути. То су пре свега теорија националне суверености (која ће бити ближе изложена упоређивањем са народном сувереношћу) али и парламентарне суверености као и теорија о суверености права. Сувереност парламента је традиционална теорија која је израз посебног енглеског политичког развоја и схватања о парламенту као најважнијем државном органу, оном који доноси законе. У духу енглеске парламентарне традиције, парламент се развио и успоставио као орган који искључиво доноси законе. По томе онај ко доноси законе би и био носилац суверености. Дакле, суштина суверености се огледа у законодавној власти парламента, а то значи да парламент има врховну и апсолутну власт. Ово схватање о суверености парламента је последица енглеске доктрине и праксе која не разликује уставотворну од обичне законодавне власти и где парламент као суверен орган има власт да одлучи о томе шта је устав и шта улази у њега, као и да решава о његовој промени исто онако као да се